

Forfatter: Trier, Ernst Johannes

Titel: BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1867-02-11)

Citation: Trier, Ernst Johannes: "BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1867-02-11)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 273. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000236.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Ernst Trier til Marie.*  
*Vallekilde, 11. febr. 1867.*

. . . Den forrige uge var mig uhyre stræng; for at blive færdig måtte jeg tage natten til hjælp; en nat sad jeg og arbejdede — mest med pengeregnskab — til kl. var 3½. Men følgen deraf blev, at jeg i går følte mig overtræt. Jeg har egentlig skrantet lidt i januar måned og er først nu atter så rask, at jeg igen kan begynde med styrtebad; du véd, hvor dårligt jeg kan undvære det. . .

I går tog jeg mig en lille køretur til Særslevgård og til Algstrup, hvor jeg havde ærinde. Det var første gang siden oktober, at jeg har tilladt mig selv en så liden adspredelse.

Jeg kom først hjem kl. 9. Hoff var herude; Thomsen gjorde nemlig et lille gilde for eleverne; men han var kedelig, Hoff og jeg var meget trætte, så havde Tranberg ikke været, så havde vistnok døsigheden og kedsommeligheden taget betænkelig overhånd.

Således fik jeg ikke skrevet i går, og nu i dag har jeg først måttet tage mig af vor syge Jørgen Nielsen, Anders Jensen (rosen i benet) og Weitemeyer . . . Schmidt er kommen sig og har rettet sig så vidunderligt; jeg er så glad derover . . . Tak din moder for hendes omhu for vort hus' udstyrelse! . . . Hoff beder mig meget at hilse dig . . .

Du skriver i et af dine breve, at du synes, jeg har forandret mig; jeg er ikke længer din glade Ernst. Ja, min ven, det har jeg også, og selv føler jeg det måske mere end nogen anden. Havde du hørt mine foredrag i vinter, vilde du mer end én gang have hørt mig tale om overgangen fra ungdom til manddom med hentydning til mig selv og mine egne erfaringer i så henseende . . . Jeg er nu bleven 30 år. Ja vist har jeg for-s. 274andret mig; men er det underligt, efter alt hvad jeg har oplevet i de sidste år . . . Du kan vist næppe sætte dig ind i, hvad et arbejde, som det jeg har for, koster af åndeligt slid . . . Lad dette dog ikke blive forstået som en klage. Langt, langt fra! Jeg vilde ikke bytte med en sognepræsts magelige stilling, hvor han modtager sin fuldfærdige præstegård, med de dyrkede jorder, med tiender og offer, med præstepenge og småredsler, men for hvem alt er foreskrevet i forvejen, og som således sættes ind i et gammelt og længst fortrådt spor, ja så fortrådt, at nu ses det grant, at der må findes ny veje. Jeg vilde ikke bytte med rektoren ved latinskolen trods boligen med de store sale og de færdige schemaer for undervisningen. Nej, mit hjærte hopper i livet på mig af glæde over det virksomme liv; jeg har netop lyst til denne evindelige kamp og strid både inden i mig og uden om mig. Jeg har lyst til at være med at bane de ny veje for det vågnende folkeliv og det ny menighedsliv, lyst til at være med at bygge det ny hus op i »Danmark dejligst vang og vænge«, dér hvor vi må bære os ad som de gamle Israeliter, stå med murskeen i den ene hånd og sværdet i den anden. Det henriver og henrykker mig, og jeg har følt det så stærkt i denne tid, da jeg har talt om Valhal og om valkyrierne. Jo vist, også jeg føler mig mærket af valkyriens spydsod, også jeg vil gjerne sætte mit liv ind i kampen, langt hellere vil jeg lade det dér end ende det i døsig ro og mag og — uden at have gjort noget gavn — at fare til den sortblå Hel.

Se alt dette forstår du nu godt, det er jeg sikker på. Men hvad du ikke endnu véd, det er, at det koster noget — ja meget. Nu føres kampen med ånd og ikke med hånd; men den håndgribelige kamp er langt lettere at forstå; lad mig da bruge billedet af den til at forklare mig. De gamle kæmper, de vilde ikke undvære sårene, de tog dem gjerne; men — alligevel: sår er dog sår, og de brænder; kampen var lystelig, men den trættede; skønt Stærkodder ikke vilde have undværet kampen med Angantyr og hans brødre, sank han dog bagefter mat og næsten livløs om — i det øjeblik var det svært for ham. Du har ofte været med i bjælkestuen, når kæmperne sad på bænken derhjemme efter striden, mens Brage slog harpen; men endnu har du aldrig selv været ude på valpladsen, og du véd ikke hvad det dér koster. — — —

s. 275Tænk dig, Marie, nu havde jeg lige nær revet alt dette i stykker; men nej, det er dog skreven lige ud af mit hjærte, ja således føler og tænker jeg; dette er sandhed, det tilhører dig, og derfor skal du også have det. —

Jeg har også været bange for, at det kunde tages som en bebrejdelse; du kan jo ikke se, at jeg har skrevet dette med et glad og opklaret ansigt — ja, det kunde jeg jo for den sags skyld heller ikke selv se; men jeg kunde føle et glad hjærte slå imens. Jeg havde det så levende for mig, hvor nådig Vorherre har været os; og som vi hjærteleg mødtes i begyndelsen, således mødes vi nu i åndelig forståelse. Vi to kan aldrig takke nok, og vé os, om vi nogen sinde glemmer det og lader os glæden derover frarøve.

Nej, det skulde ikke være nogen bebrejdelse; men jeg skulde have fortsat således: Kære Marie, hvor kan det være anderledes; hvor skulde du have fået nogen forestilling om, hvad det koster ... du aner endnu ikke, hvad det vil sige at tage fat på noget så splinternyt . . . først i det sidste årstid har du fået begyndt at lægge dig efter en ny tankegang og en anden fremgangsmåde; også du vil få lært, at den, som virkelig vil arbejde for livets sag, kender ingen uovervindelige vanskeligheder ud over dem, som Vorherre sætter. Det driftige menneske prøver kampen med hindringen, men går aldrig på forhånd af vejen for den. . . . Nej, du kan umulig forestille dig, hvad det har kostet og endnu den dag i dag koster af arbejde, af tid og slid at drive denne skole frem. Prøv at tænke dig, hvad det vil sige, hvor ene jeg står her på stedet; i den daglige gerning

har jeg kun Hoff, madam Storm og til dels Tranberg.

Jeg skal have alt dette indrettet af nyt og sat i gang; jeg skal skaffe elever, skaffe skolen venner, værne den mod tusende ondskabsfulde angreb, hvorom jeg sjældent har talt eller skrevet til dig for ikke at volde dig unødigt sorg; jeg skal skaffe bolig — på én måde i fjor, på en anden i år; og jeg skal hertil skaffe penge uden selv egentlig at have nogen; jeg skal sætte mig ind i det for mig aldeles ukendte at styre med pengesager . . . jeg skal ordne og indrette et helt nyt og ejendommeligt slags husvæsen; jeg må lære at drive landbrug og skøtte kvæghold o. s. v. Ja, Vorherre har givet sin velsignelse, så det hidtil alt er lykkedes; men s. 276 utrættelig flid og arbejde har det krævet; og tit og ofte har jeg været så træt, at jeg har syntes: nej, nu kan jeg ikke mer; jeg har følt mig så syg og afkræftet, at jeg kun har havt ét at bede om: Vorherre, styrk mig, for den gode sags skyld! Og det har han gjort, ja, gjort det vidunderligt. Ja, det har forbavset mange; ti de kendte ikke hemmeligheden, at det var Gud, der hjalp, ham, der så forunderlig gav velsignelsen. Din fader er bleven smeltet; ikke mindst har det slået ham. Han har antaget det for umuligt og har derfor anset mig for en vindhas — og det måtte han vel — indtil han så det alt for sine øjne helt færdigt. Men er det underligt, om jeg under alt dette har forandret mig, og kan du egentlig studse derved. »Vi bliver tidlig gamle, vi skolemestre,« sagde Schrøder til mig i sommer, og det føler jeg, han har ret i.

Ja, Marie, jeg er meget forandret; — langt mere alvorlig og dog langt mere glad end før; men der kommer over én noget skolemesteragtigt, som vist må støde selv éns aller kæreste. A Marie, aldrig har jeg som nu havt en sådan tillid til dig; jeg har hængt ved dig med glæde og godt håb — det har jeg skrevet til dig, og det har jeg fortalt dig, og atter skriver jeg det her. Det har fyldt mig med sådan mageløs glæde, at du fra i sommer af har forstået mig, ja, hvor kan jeg skildre dig den fryd, da jeg så dig i Askov! Og dog, Marie, der er endnu meget for dig at lære — først at du i de ny forhold kan have tillid til mig og til vort ægteskabs lykke, ja — det er vel egentlig tillid til Vorherre, og dernæst, at forstå, hvad det koster at arbejde alt dette ny frem. Men det lærer du først efterhånden ret ved at blive vidne dertil og ved selv at komme med i arbejdet. Og det sker først, når vi bliver gifte . . .

Ja, nu må jeg standse . . .